

Tarinan kertoo:
Kalevi Uusimäki
Ruotsalo

Piski

Soli tosiaas semmonen vain piskin näkönen, mikä liäkki ollu sekarotunen koiranrakki. Noli sikiät sen löytänny järven rannalta kolivat uimasa lämpymänä kesäsyjämmen päivänä. Noli justhin tullu järvestä pois, ko se rakki, likasen näkönen ja takkukarvanen hiipi tulehan vähä pelevon näkösenä ja matalana poikia kohti niinkö koirat pruukaa sillon ko net tahtos tehejä vähä likheisempää tuttavuutta.

Krannin pikkuklupu sitä rupes kynsihän ja siittäjän takkunen koira tykkäs. Sei tahtonnu enään lähtiä klupun tykyä mihinkään, ja niin siinoli jo pakko jakaa voileivästä palanen koirallekki. Klupu koitti pestä sitä siinä rannalla, ja vaikkei se koira siittä sen paremmin tykännykkään, anto kumminki vähä viruttaa ihitääs. Klupu sitä loossas vähä krapatakki vanahalla rannalle jäänheellä porstalla. Mutta ko soli vähä kähärä terrinkarvanen otus niin ei se justhin muuttunnu mikskään. ---- Silloli pää semmonen terrin näkönen ja kyllä se sitä rotua muutenki muistutti, mutta kyllä siinoli jotaki muutaki verta. Mikä liännee sekarotunen. Ei se varmastikkaan mistään kantakirijavanahemmista ollu lähtösin, liäkkö net olheet misään kirijoisa eikä kansisa. Siälä vain joskus rookanheet otisees, ja miältynheet ja rakastunheet ja siittä piskin elämä lähti alakhun.

Semmosia pikku rakkeja net pyssymiähet koitti kouluttaa lualakoiriks ketunpyyntiä vasten. Kettu ko sitä ajethin niin meni johonki lualhan ja niin syvähän ettei sitä siältä saannu millään ilivheellä. Muttako sai tuammosen terrin opetetuks ja soli sitte viälä piisalle pahasisunen ja tohti mennä lualhan, niin siittoli hyvä apu.

Tuaki rakki soli viishaan ja uteliahaan näkönen. Se kuunteli kaikki pojan puheet ja kallisteli päätääs ja kahto kirkhailla silimillääs jokkoli melekhen pitkäin karvatukkoin peitosa. Poika rupes sitä opettahan ja fästäs päivät päästääs koiraas kaas. Äiti oli vähä vihanenki, ja sano että viä koira pois meillä sei ainakaan saa ruveta olehan, eikä siittä verua kukaan rupia maksahan.

Mutta klupu oli innostunnu ja opetti koirallees monenlaista. Soli piilosilla ja koira haki kyllä pojan ylös vaikka solis mihinkä menny. Se kulijetti siä luallaki ko jänes oli sinne menny, muttei se siittä ollu piitannu mitään. Se vissisti kahto että son jänes liika joutava saalis, ettei sen vuaks kannata karvasta oluaas liata. Kyllä se haki mialhuusti kaikki mitä poika heitti sen haettavaks ja vaikka piilotti kuinka jotaki, niin kyllä koira oli hyvä löytähän. Tuaran vanahan karvalakin, jokoli ollu hukasa jo vaikka kunka kauvo niin koira haki ylös.

Mutta klupulla oli hianoja funtsinkeja koiran opetuksen suhteen. Se opetti että ihmisiä jotka tulee vasthaan, elikkä vaikka kulukee sivu ei saa haukkua, mutta niitä pitää tervehtiä. Se opetti piskiä, että pitää istua tiälle ko joku tulee vasthan, ja nostaa oikia kápälö korvalliselle, eli tehä kunniaa aivan niinkö sotapalaveluksesa. Kaikelle klupun opetukselle kuuliainen piski oppi perustheellisen oppikauven jälähin kunniantevon kaikki hianouvet. Ko talon aikamiäspoika oli kova pyssy- ja mehtämiäs, niin klupu kaas koitti jälijitellä isompaas, ja kuluki isääs tekemän prättäpyssyn kaas pitkin mehtiä ja tiätysti piski fölijysääns. Ei piski linnuista mitään piitannu ko noli niin korkiialla, mutta joskus kaahitti oravan puuhun ja räkytti sille pikkusen aikaa.

Kerran vanahempi veli, se aikamiäspoika ajatti kettua, joka henkees pitimiks meni syvähän lualhan. Pyssymiäs tuli kotia hakehan piskiä avuks, ja klupu tiätysti lähti fölijhyn. Ko net tuli siihen lualalle niin piski nuuski ja pyäri touhukhaasti siinä suulla, muttei tuumannukkaan mennä sinne sisälle, vaikka klupuki sitä yllytti. Viimen meni lualan suulle ja nosti toista takajalakaa ja lirahutti koiramisen tyylikhäästi reviiirimerkin siihen varotuksesks toisille koirille ja tiätysti ketullekki ko tulee ulos piilopaikastaas. Sitte piski istu pyssymiästen ethen ja teki kunniaa justhin niinkö sille oli opetettu. Aikamiäspoika aiko ampua rakin siihen, koi siittoo luallakoiraks, mutta sano jäläkhinpäin, että ko soli niin naalikhaan näkönen siinä, ettei hän ilijenny sitä ampua, ja kyllähän siittolis klupuki äläkän nostannu.

Ennen vanahaan melekheen joka paikasa oli muutama kana ja kukko jotka asusteli navetasa, mutta haeskelivat palijo ulukua ruakaas. Kerran tuasa joulun alla koi ollu sillonkaan lunta, piski oli käynny kanan kimphun krannin kartanolla ja tappannu sen ja viänny kotiaas. Akkaväki oli klasista nähänny ko rakki roikotti kaula pitkällä kananraatua kotiaaskäsin ja välillä astu tassullaas siiven päälle, että meinas lentää nurin.

Ko se krannin faari sitte kuuli millälaila rakki oli tryykkyyttänny kanaa niin se lähti vihapäisääs hakehan oikeutta ja näyttää koiralle mistä kurki kusee, ja maksattaa rakin omistajalla kanan niin tyyrhiisti, että ison aikaa haukottelevat. Ko se sitte käveli vihasesti sinne rakin reviiirille, se tuliki vasthan siinä kartanopolulla. Rakki toppas ja kahto vähä outua kulukijaa, muttei äyhkässykkään. Sitte muutaman metrin pääsä rakki istu faarin ethen polulle ja teki kunniaa niinkö sille oli opetettu. Ko faari kahto sitä rakkia, niin sitä rupes kolokosti naurattahan, ja tuumas, että ko oot pahanenkin nuin opeisas niin olokhon nyt tämän kerran yks kana. Mutta ko tuut tuannenmpana samalle asialle niin sillan minä sinun nylijen.

Kalevi Uusimäki